

Gabriel Paredes

Toen ik nog een jong kind was, kon mijn moeder het niet laten om mijn gezicht schoon te vegen, met speeksel, vroeg in de ochtend, amper de deur uitgestapt, onderweg naar school. ‘Moederkeszalf’ noemde ze het! Mij kon het niet schelen welke natuurlijke magische krachten mijn moeders speeksel wel mocht bezitten, ik vond het maar niets. In welke onmogelijke bochten ik mijn hoofd ook draaide, de met speeksel bevochtigde duim wist steeds het putje van mijn oog te raken.

Mijn moeder was een strenge moeder, maar ook enorm hardwerkend. Ondanks haar invaliditeitsstatuut kluste ze in het zwart bij als poetsvrouw. Ze had helderblauwe ogen die vaker dan ze wilde op verdrietig stonden. Ze had ingevallen wangen en een strakke hoge paardenstaart die ze dan van wortel tot punt vlechte. Haar lippen waren dun, maar dat hield haar niet tegen altijd wat te zeggen. Ik herinner me vooral het gevoel van haar koude handen met vlijmscherpe nagels. Al bij al zag ze er droevig uit, zelfs als ze blij was kon je een soort pijn in haar ogen lezen. Begrijp me niet verkeerd, het verdriet stond haar prachtig, ze droeg het met een elegantie en een kracht die weinigen begrepen. Haar pijn en lijden waren ook haar trots.

Zo omschrijf ik haar: een sterke vrouw, mijn mama.

Het was pas jaren later dat ik terug verlangde naar de vaste ochtendroutine in mijn ouderlijk huis.

Om het eenmaal wel toe te laten,

met volle overgave,

om de liefde die zij zo moeilijk kon geven eindelijk te kunnen voelen,

door middel van het speeksel,

door de 'moederkeszalf',

nog eenmaal die koude vinger tegen het putje van mijn oog te voelen wrijven.

Wie weet bezat dat speeksel dan toch wel magische krachten.

Fragment Hind Eljadid & Fatima-Zahra Eljadid, *Kruimeldief*, Epo, 2020. Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.